

εἶχον φθάσει ἤδη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ τείχους κατέπεσαν ἐπὶ τῶν δοράτων καὶ τῶν γυμνῶν ξιφῶν τῶν συστρατιωτῶν των. Τότε ἡ ἀταξία καὶ ἡ σύγχυσις διεδόθη εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐφορμώντων, ἀλλ' οἱ ἀρχῆγοι τῆς συνωμοσίας ἔμενον θεωροῦντες τὰ πάντα μετ' ὀμμάτων ἀτάραχον. Ὁ Πύρρος ἐνηγκαλίζετο τοὺς νέους τοῦ ἐταίρου ἐπὶ τοῦ αἱμάσσοντος πτώματος τοῦ ἀδελφοῦ του, παραδίδει τὸν ἕτερον ἀδελφόν του εἰς τὰ ξίφη των, καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς κατόχους τῶν εἰς τὴν φρουρῆσίν του ἀνατεθέντων τριῶν πύργων, μετὰ τῶν ὁποίων ἑπτὰ ἕτεροι περιῆλθον πάραυτα εἰς τὴν ἐξουσίαν των. Ὁ Πύρρος προσεκάλεσε τότε εἰς βοήθειάν του ἅπαντα τὸν χριστιανικὸν στρατὸν, προσαρμόσας τῇ ἐπάλξει ἑτέραν κλίμακα, δι' ἧς ἀνέβησαν οἱ προθυμώτεροι τῶν σταυροφόρων· εἶτα ὑπέδειξε τοῖς λοιποῖς θύραν τινὰ, ἣν βιάσαντες οὗτοι εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει.

Ὁ Γοδεφρείδος, ὁ Βαϊμούνδος, ὁ κόμης τῆς Νορμανδίας, διέτρεχον μετ' οὐ πολὺ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ κεφαλῇς τῶν λόχων των. Αἱ σάλπιγγες ἔκραζον ἅπασαι, καὶ ἀπὸ τῶν τεσσάρων λόφων τῆς πόλεως ἀντήχει ἡ τρομερὰ κραυγὴ· «Ὁ Θεὸς τὸ θέλει! ὁ Θεὸς τὸ θέλει!» Ἄμα ἤκουσαν τὸν πρῶτον θόρυβον τῆς προσβολῆς ταύτης οἱ κατοικοῦντες ἐν Ἀντιοχείᾳ χριστιανοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἤγγικεν ἡ τελευταία στιγμή, καὶ ὅτι οἱ μουσουλμάνοι ἤρχοντο νὰ κατασφάζωσιν αὐτούς. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἡμικοιμώμενοι ἐξῆλθον τῶν οἰκιῶν των ὅπως μάθωσι τὸ αἷτιον τοῦ θορύβου, καὶ ἀπέβησκον ἀγνοοῦντες ποιοὶ εἰσὶν οἱ προδότες, καὶ ὑπὸ ποίων χειρῶν ἐλάβανον τὸν θάνατον. Τινὲς ἐξ αὐτῶν, εἰδοποιηθέντες περὶ τοῦ κινδύνου, κατέφυγον ἐντὸς τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀκροπόλεως· ἕτεροι ἔφευγον ἔξω τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, πάντες δὲ ὅσοι δὲν ἠδύναντο νὰ φύγωσιν ἐπιπτον ὑπὸ τὴν σπάθην τοῦ νικητοῦ.

Ἐν μέσῳ τῆς αἱματηρᾶς ταύτης νίκης, ὁ Βαϊμούνδος δὲν ἐλησμόνησε νὰ λάβῃ τὴν κατοχὴν τῆς πόλεως, καὶ ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα, ἐφαίνετο ἤδη ἡ ἐρυθρὰ σημαία του ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου πύργου τῆς πόλεως. Οἱ πλείστοι τῶν ἐν τῇ πόλει ἐνοικούντων χριστιανῶν, οἵτινες κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιτορίας εἶχον πλεῖστα ὑποφέρει ἐκ τῆς τυραννίας τῶν ἀπίστων, συνηνώθησαν μετὰ τῶν ἐλευθερωτῶν των· πλείστοι αὐτῶν ἐδείκνυν τὰς ἀλύσεις δι' ὧν ἐδεσμεύθησαν παρὰ τῶν Τούρκων, καὶ ἡ θέα αὕτη ἠρέμιζεν ἔτι μᾶλλον τὴν μανίαν τοῦ νικηφόρου στρατοῦ. Αἱ πλατεῖαι ἦσαν κεκαλυμμέναι

ὑπὸ πτωμάτων, καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ὡς χεῖμαρρος εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, ὅπου εἰσῆρχοντο οἱ στρατιῶται, θρησκευτικὰ ἐμβλήματα ἐδείκνυν αὐτοῖς τὰς τῶν χριστιανῶν, καὶ ἱεροὶ ὕμνοι ψαλλόμενοι ἀνήγγελλον τοὺς ἀδελφούς των. Πᾶν ὅ,τι δὲν ἔφερε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐγένετο ἀντικείμενον τῆς μανίας των, καὶ πάντες ὅσοι δὲν ἐπρόφερον τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐσφάζοντο ἀνηλεῶς.»

Οὕτω ἔαλω καὶ ἡ πόλις αὕτη διὰ τοῦ δόλου, ὡς τὸ ἀρχαῖον Ἰλιον· ὁ δὲ δοικητὴς ὀθωμανὸς φεύγων ἐφονεύθη ὑπὸ τινων ἀρμενίων ἔξω τῆς πόλεως. Ἀποῦ οἱ χριστιανεὶ ἐκορέσθησαν αἱματος, ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ περαιοῦσιν τοὺς ἐν τῇ Ἀκροπόλει καταφυγόντας τούρκους, καὶ ἐπανελθόντες εἰς τὴν πόλιν παρεδόθησαν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν μέθην τῆς νίκης των.

(ἀκολουθεῖ),

Ο ΓΑΜΟΣ

ΠΑΡΑ

ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ ΤΕ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

Ο ΓΑΜΟΣ, λέγει τις τῶν σοφῶν γάλλων, δὲν εἶναι τι τῶν μικροῦ λόγου ἀξίων, ἢ τι τῶν μεγάλων τοῦ βίου· εἶναι καθόλου ἢ μέγα τι ἀγαθόν, ἢ τ' ἀνάπαλιν μέγα κακόν, μεγάλη τις ἄνεσις τοῦ βίου ἢ μέγας σάλος καὶ ταραχὴ, παράδεισος ἢ κόλασις· εἶναι ἡδιστος καὶ γλυκύτατος βίος ἐὰν καλὸς ἀποβῇ, χαλεπὴ δὲ καὶ δύσκολος ἐμπορία καὶ δεσμὸς ἀκανθώδης καὶ φαρμακερὸς ἐὰν τύχῃ κακός· εἶναι τέλος· σύμβασις τις ἢ συνθήκη, ἐν ᾗ ἀκριβέστατα ἐπαληθεύει τὸ δὴ λεγόμενον· ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ Θεὸς ἢ λύκος, (homo homini Deus aut lupus).

Ἡ σοβαρὰ αὕτη διάκρισις εἶναι πραγματικὴ εἰκὼν τοῦ γάμου διὰ πᾶσαν κοινωνίαν καὶ διὰ πάντας τοὺς αἰῶνας. Εἰς τὰς ἀρχαίας κοινωνίας, τὰς μᾶλλον πεπολιτισμένας, ὅπου ἡ μονογαμία ὑπῆρχεν ἐν ἀρχῇ, ἡ διὰ τοῦ γάμου ἔνωσις τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικὸς ἀπετέλει, καθὼς τὴν σήμερον, τὸ σπουδαιότερον συμβόλαιον τοῦ ἀνθρώπινου βίου. Ὁ αὐτὸς σχεδὸν κατὰ τὰς συνεπειάς του ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ῥώμῃ ὁ γάμος, προσλαμβάναν ὅμως διαφορὰς τινὰς κατὰ τε τοὺς νόμους καὶ τὰ ἦθη τὰ διέποντα τὰς κοινωνίας ταύτας· διὸ καὶ θέλομεν ἐξετάσει αὐτὸν ἰδίᾳ ἐν ταῖς

δυσὶ ταύταις χώραις, καὶ πρῶτον παρὰ τοῖς Ἕλλησι.

Α'.

Ὁ Γάμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσιν.

Οἱ ἀρχαῖοι τῆς Ἑλλάδος νομοθέται ἐθεώρησαν τὸν γάμον ὡς ἀντικείμενον οὐ μόνον ἰδιωτικοῦ, ἀλλὰ καὶ δημοσίου συμφέροντος. Τοῦτο συνέβαινε πρὸ πάντων ἐν Σπάρτῃ, ὅπου οἱ περὶ γάμου νόμοι παρεῖχον ἐκπληκτικὸν παράδειγμα, τείνον εἰς τὸ νὰ καθυποτάξῃ τὰ τε συμφέροντα καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἰδιωτῶν εἰς τὰς εἴτε πραγματικάς, εἴτε καὶ ὑποτιθεμένας ἀνάγκας τοῦ δημοσίου. Οὕτω κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου κατηγορίαι ἐπὶ ἐγκλήματι ἐδύναντο νὰ ἀπαγγελοῦν κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἐνυμφεύοντο βραδύτερον τοῦ θεόontos, ἢ ἐποίουν γάμους κακῶς συνηρμοσμένους, ὡς ἐπίσης καὶ κατ' ἐκείνων οἵτινες ἔμενον ἄγαμοι. Αἱ δὲ διατάξεις αὗται ἐθεμελιούντο ἐπὶ τῆς κοινῶς παραδεδεγμένης ἀρχῆς, ὅτι χρέος ἐκάστου πολίτου εἶναι νὰ διδῇ εἰς τὴν πολιτείαν τέκνον ὑγιὲς καὶ ῥωμαλεόν. Ὅθεν οἱ Σπαρτιαῖται ἐθεώρουν τὴν τεκνογονίαν ὡς τὸν μόνον σκοπὸν τοῦ γάμου· καὶ τὴν πολιτείαν ὡς τοσοῦτον ἐνδιαφερομένην εἰς τὸ νὰ παρορμᾷ εἰς τοῦτο, ὥστε ἡ γυνή, τῆς ὁποίας ἡ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἔνωσις ἔμενεν ἄγονος, οὐ μόνον εἶχε τὴν ἄδειαν, ἀλλὰ καὶ ἐπεβάλλετο εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν νόμων νὰ συνοικήσῃ μετ' ἄλλου ἀνδρός.

Σύμφωνα πρὸς τὴν ἀρχὴν ταύτην καὶ μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ προλάβῃ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ γένους αὐτοῦ ὁ Ἀναξανδρίδης ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἔχῃ δύο γυναῖκας, περίπτωσις ὅλως ἐξαιρετικὴ, καὶ καθὼς παρατηρεῖ ὁ Ἡρόδοτος, πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἤθη καὶ αὐτῶν τῶν ἀπωτάτων χρόνων. Οὕτως οἱ ἥρωες τοῦ Ὀμήρου φαίνεται ὅτι οὐδέποτε εἶχον πλείονας τῆς μιᾶς νομίμου γυναῖκος, εἰ καὶ ἀπαντῶμεν αὐτοὺς συχνάκις εἰς σχέσιν μετὰ παλλακίδων.

Ὁ Σόλων ἐπίσης ἐθεώρησε τὸν γάμον ὡς πρᾶξιν, εἰς ἣν ἡ πολιτεία ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐπεμβάσεως. Τρόντι βλέπομεν ὅτι οἱ νόμοι αὐτοῦ παρεδέχοντο τὴν κατὰ τῶν ἀγάμων κατηγορίαν (γραφὴ ἀγαμίμου), ἀν καὶ ἡ αὐστηρότης αὕτη πρῶτῳ ἐξέπεσεν εἰς ἀχρησίαν. Ὡσαύτως ὁ Πλάτων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀπόδειξιν τοῦ πόσον γενικὸν ὑπῆρχε τὸ αἶσθημα τοῦτο. Οἱ νόμοι αὐτοῦ ἀναφέρουσι χρηματικὰς ποινὰς καθ' οἵουδήποτε,

ὅστις δὲν ἤθελε νυμφευθῇ πρὸ τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, καὶ λέγει ῥητῶς ὅτι ὁ πολίτης προκειμένου νὰ ἐκλέξῃ γυναῖκα, ὀφείλει νὰ συμβουλευθῇ πολὺ μᾶλλον τὰ συμφέροντα τῆς πολιτείας ἢ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κλίσιν. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως πάσης περὶ τοῦ δημοσίου συμφέροντος θεωρίας οἱ ἀρχαῖοι ἀνεύρισκον κατὰ τὰ ἤθη αὐτῶν ἰσχυρὰ αἰτία, ὅπως θεωρῶσι τὸν γάμον ὑποχρεωτικόν· ὁ Πλάτων συγκαταριθμεῖ εἰς τὰ αἰτία ταῦτα τὸ ἱερὸν δι' ἑκάστον ἄνθρωπον χρέος τοῦ νὰ ἀφήσῃ ἀντιπροσώπους, ὅπως διαδέχωνται αὐτὸν ὡς ὑπουργοὶ αὐτῆς τῆς θεότητος. Προσθετέον ἐνταῦθα τὴν ἐπιθυμίαν οὐ μόνον τοῦ νὰ διαγωνίσῃ τις τὸ ἴδιον ὄνομα, ἀλλὰ προσέτι νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διασκόρπισιν τῆς κληρονομίας αὐτοῦ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ μετὰ θάνατον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιστήμων ἐκείνων ἱερῶν τελετῶν ἢ νομίμων, ἅτινα τοσοῦτον σπουδαῖα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐθεωροῦντο. Τὰ αὐτὰ δὲ αἰτία ὑπεχρέουν ὅσους ἔμενον ἄτεκνοι νὰ υἱοθετῶσι τέκνα.

Σπανίως ἡ ἐκλογή τῆς γυναικὸς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς κλίσεως. Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου κατεγίνετο ὁ πατὴρ εἰς τὴν ἐκλογὴν γυναικὸς διὰ τὸν υἱὸν του, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ἰδεῖ, καὶ ἠναγκάζετο νὰ νυμφευθῇ, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ἀκόλαστον αὐτοῦ βίον καὶ τὰς ἀφροσύνας τῆς νεότητος. Ὁ Τερέντιος καὶ ὁ Πλαῦτος πολλάκις παρέστησαν ἐπὶ θεάτρου τοιαύτας σκηνάς, ἴσως κατὰ τι ὑπερβολικὰς, ἀλλ' εἰλημμένας βεβαίως ἐκ τοιούτων περιστατικῶν τοῦ βίου. Ὁμοίως δὲ καὶ διὰ τὰς γυναῖκας οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, οὐδόλως δηλονότι ἐθεωρεῖτο ἀναγκαῖα ἡ συναίνεσις αὐτῶν. Ὑπεχρεοῦντο νὰ συμμορφῶνται πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὴν θέλησιν τῶν γονέων αὐτῶν καὶ νὰ δέχωνται ἐκ τῶν πατρικῶν χειρῶν ἐκεῖνον, ὅστις ἔπρεπε νὰ γίνῃ κύριος αὐτῶν καὶ δεσπότης. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ συνάπτεσθαι εἰς γάμον φυσικὸν ἦτο νὰ παρεμποδίσῃ τὴν μεταξὺ τῶν συζύγων ἐμπιστοσύνην καὶ ἀμοιβαίαν ἀγάπην μέχρι τοῦλάχιστον τῆς συνοικήσεως καὶ ἐγκαταστάσεως αὐτῶν.

Κατὰ τοὺς νόμους τῶν Ἀθηναίων ὁ πολίτης δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ ξένην γυναῖκα· ὡς πρὸς δὲ τὴν συγγένειαν καὶ τοὺς δεσμούς τοῦ αἵματος οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς σπανίων τινῶν ἐξαιρέσεων, ὑπῆρχεν ἐμπόδιόν τι. Μόνον ἡ ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων καταγωγὴ ἐκώλυεν εἰς τοῦτο. Ὅθεν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδελφοὶ ἠδύναντο νὰ νυμφευθῶσι τὰς ἀδελφὰς αὐτῶν, ὅταν αὗται δὲν κατήγοντο ἐκ τῆς

αὐτῆς μητρὸς, καθὼς ἐπραξεν ὁ Κίμων λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλπινίχην. Ἀλλ' ὅμως μετ' ἀπεχθείας ἐθεωρεῖτο γυνικῶς ὁ τοιοῦτος συγγενικὸς γάμος.

Ἐν Ἀθήναις ὅταν πατήρ τις ἀπέθνησκειν ἀδιάθετος καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἄρρενα τέκνα, ἡ κληρονόμος αὐτοῦ δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον μετ' ἀνδρὸς οἰουδιπότε, διότι ὁ νόμος ὑπεχρέου αὐτὴν νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον μετὰ τοῦ πλησιεστέρου αὐτῆς συγγενοῦς, ὄντος ἀγάμου. Ἐὰν δὲ ἦτο πτωχὴ ὁ συγγενὴς ἐκεῖνος εἶχε τὴν ἄδειαν ἢ νὰ νυμφευθῇ αὐτὴν ἢ νὰ προικίσῃ ἀναλόγως τῆς καταστάσεως αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ εἶχε θυγατέρας, αὗται ἦσαν ἐπίσης προωρισμέναι διὰ τοὺς ἐξαδέλφους αὐτῶν, τοῦ πλησιεστέρου τούτων ἔχοντος τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν. Πραγματικῶς ἥτε κληρονόμος καὶ ἡ κληρονομία φαίνονται ὅτι ἀνήκον εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἂν καὶ κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ὁ πατήρ δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ χωρὶς τῆς συγκαταθέσεώς της. Πλὴν τοῦτο δὲν συνέβαινε κατὰ τὴν νεωτέραν τῶν Ἀθηναίων νομοθεσίαν, ἥτις παρείχεν ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς τὸν πατέρα νὰ διαθέσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ὅπως αὐτὸς ἐβούλετο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ χῆραι ὑπεβάλλοντο εἰς δεύτερον γάμον κατὰ τὴν θέλησιν τῶν προτέρων αὐτῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐθεωροῦντο ὡς νόμιμοι αὐτῶν φύλακες καὶ κηδεμόνες.

Ἡ αὐτὴ συνήθεια ἴσχυε καὶ ἐν Σπάρτῃ. Ἐκεῖ δὲ προσέτι, ἐὰν πατήρ τις οὐδὲν προσδιώριζε διὰ τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς του, ὁ βασιλεὺς τότε ἐλάμβανε πρόνοιαν καὶ ἐξέλεγε δι' αὐτὴν ἄνδρα ἐκ τῆς οἰκογενείας της. Ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ νομοθεσίᾳ ἐπίσης ἀπαντᾶται μεγάλη τις ὁμοιότης πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἱσχύοντας νόμους ὡς πρὸς τοὺς κληρονόμους.

Ἡμέραι τινὲς καὶ ὥραι τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐθεωροῦντο ὡς μᾶλλον εὐνοϊκαὶ πρὸς τέλεσιν τοῦ γάμου. Ὁ Ἀριστοτέλης προβάλλει τὸν χειμῶνα ὡς μίαν τῶν ὥρων τούτων. Ὅθεν καὶ ἐν Ἀθήναις ὁ μὲν Γαμηλιῶν, ὅστις ἀντιστοιχεῖ ἐν μέρει πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἰανουάριον, ὠνομάσθη οὕτως ἕνεκεν τῶν πολλῶν γάμων, οἵτινες ἐτελοῦντο κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ. Ὁ Ἡσίοδος συνιστᾷ νὰ γίνωνται οἱ γάμοι τὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς, ὁ δὲ Εὐριπίδης ὁμιλεῖ περὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἡ σελήνη εἶναι πλησιφαῆς, ὡς περὶ χρόνου εὐνοϊκωτάτου εἰς γαμηλίους τελετάς. Πλὴν κατὰ τὸν Πρόκλον οἱ Ἀθηναῖοι προέκρινον τὸν χρόνον τῆς νέας σε-

λήνης. Πολὺ δὲ διαφέρουσιν αἱ γνώμαι τῶν συγγραφέων περὶ τῆς ἡλικίας, μεθ' ὃν οἱ ἀρχαῖοι συνήπτοντο εἰς γάμον. Ἐν γένει δὲ κατ' αὐτὸν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι οἱ μὲν ἄνδρες ἵνα νυμφευθῶσιν ἐπερίμενον τὴν πλήρωσιν τοῦ τριακοστοῦ ἢ τριακοστοῦ πέμπτου ἔτους, αἱ δὲ γυναῖκες ἐδίδοντο εἰς γάμον κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἢ καὶ βραδύτερον.

(ἀκολουθεῖ)

NEON ETOS 1864.

Ἐν ἔτος ἔπεσε νεκρὸν
Κι' ἄλλο γεννᾶται νέον.
Τὸ παρελθὸν φεύγει ὠχρὸν,
Καὶ μέλλον ἤρχισε λαμπρὸν
Πλήρες ἐλπίδων νέων.

Ὁ τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸς
Ἐξήστραψε καὶ πάλιν
Ἀνέφελος καὶ γαλανός,
Κι' ἔπαυσεν Ἄρης ὁ δεινός
Τὴν μαιφόνον πάλιν.

Ὁ Ἔρως ὅμως πονηρός
Τὰ φλογερά του βέλη
Ἀρχίζει πάλιν ὁ σκληρὸς
Νὰ ἐκτοξεύῃ φλογερώς
Σ' τὰ τρυφερά μας μέλη.

Ἰδοὺ ἀνοίγονται χοροί,
Καὶ στίλβουν μυροβόλοι
Ὡμοὶ καλοὶ καὶ σργυροί,
Καὶ πόδες νέοι κι' ἐλαφροὶ
Χορεύουν ἀνθοβόλοι.

Τὸ Σύνταγμά μας, τί χαρά
Κι' αὐτὸ χορεύει διῆτε!
Κι' ἂν 'ς τὰ ταμεῖά μας σκληρὰ
Ἐνέσκηψεν ἡ συμφορὰ,
Ὡ, μὴν ἀπελπισθῆτε.

Ἄν ἐγινόμην ὑπουργός
Κ' ἐγὼ τὸ σύνταγμά μας
Θὰ ἐπροσκύνουν ἐναργῶς,
Κ' Ἐλλην δὲν θὰ 'μενεν ἀργός,
Κ' ἔπαυσαν τὰ δεινὰ μας.

Μισθοὺς εἰς ἅπαντας ἄδραυς
Θὰ εἶδα ἰσχύων,
Κ' εἰς τὰς Κυρίας μας χορούς,
Καὶ 'ς τὰ ταμεῖον μας σωρούς
Θὰ ἔχυνα χρυσίον.

Κ' εἰς τὸν Ἰσθμὸν τὴν ἀργυρεῖν
Νὰ βῇ θάλασσά μας